

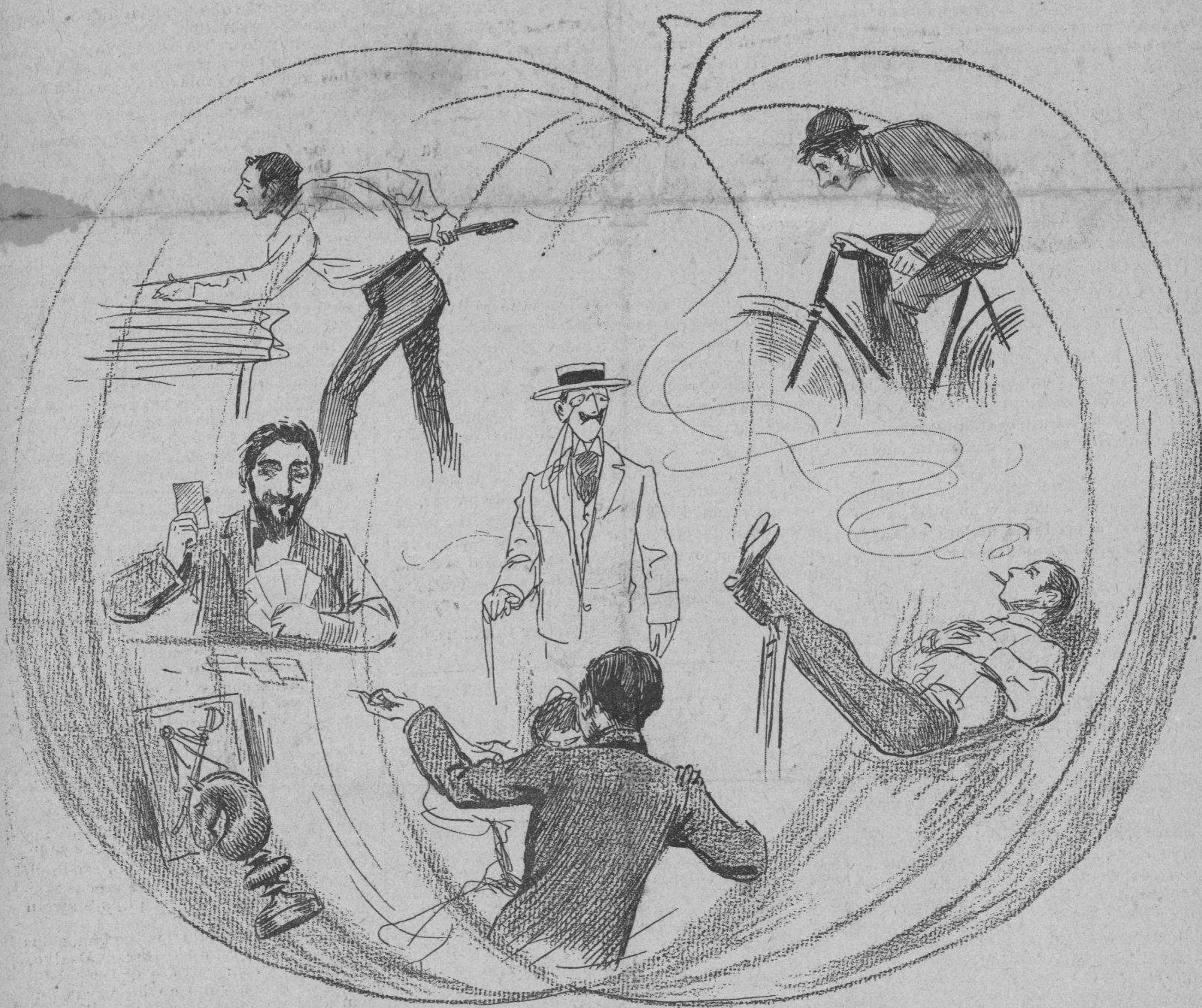
LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÁ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venta de periódichs
 Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.ª
 Número solt, 5 céntims. - Suscripeió per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: DE TOT ARRÉU, per SET-CIENCIES.—CARBASSA, (poesia), per DE L'ABELL.—DE CASSERA, per J. ABRIL VIRGILI.—QUADRET, (poesia), per VICTOR BROSA Y SANGERMAN.—PESCANT Á L'ENCESA, per JOAN BOGATRAONA Y CACAUS.—BANYS Y ESTACIONS D'ESTIU QUE 'S RECOMANAN, (imitació de Mustafá Xiulets de Fusta blanca).—PEDREGADA D'ESTIU, per MUSTAFÁ-XIULETS DE FUSTA BLANCA.—LO TEMPS, (poesia), per A. DOLENT.—VORAS DEL FOCH.—TELÉGRAMAS.—TRENCA-CLOSCAS.—NOVÉ CERTAMEN DE «LA BARRETINA».—CORRESPONDENCIA.

FRUYTA DEL TEMPS

Com pera anar á la classe
 no hi ha posat cap esmero,
 ¡si 'n menjará de carbassa
 l'estudiant qu' es campanero!

DE TOT ARRÉU

Ja sabem lo resultat de la corrida de... *beneficencia*.

Los ingresos foren 90,908 pecetes.

Si 'ls qui les donaren, en lloch de anar á fe 'l *flamench* á la plassa de toros, y á divertir-se quan Espanya está de dol, s' haguessen reunit en lo temple pera pregar á Deu pera les desdixades víctimes, dexant que aquelles 90,908 pecetes anássen á parar, senceres, á la caixa de socors, pels órfens y families dels náufrechs, no hauria vingut una suma de 72,454 pecetes, que importen los gastos, á reduhir á ben petita cosa, exa *caritat* á la moderna, esbojarrada y sens entranyes, que riu y gosa, mentre 'ls altres ploren y sufren.

Y encara s' haurien estalviat mes gastos.

Perque aquells marquesos que feyen de cotxero pera arrossegar á n' en *Guerrita*, y aquelles classes altes y gent de upa, que, com diu molt be nostre bon company, *La Costa de Llevant*, «donaren un espectacle desmoralizador en alt grau, constituhint un acte de verdader *fi de sigle*, digne d' altres temps y d' altres pobles», esmerçaren, també, molts milers de pecetes, en cotxes y modistes y blondes y flors y altres articles de luxo que res tenien que veure ab les víctimes del malaguanyat creuher.

Ab tot, si be 's considera, aquests milers de pecetes esmerçats en semblants objectes, fins podria esdevenir que no fossen mes que *nominals*.

Perque ab aytal sistema de socorre víctimes, ab tant de rumbo y gatzara, hi ha 'l perill de fer encara mes *victimes*.

Y sinó, pregúnten á mes de quatre cotxeros y modistes y sastres: ¡quantas dotzenes de ternals necessiten pera cobrar factures y fins *comptes de comtes!*

Perque mes de un cop sacceheix alló que cantava aquell canari d' *aygüera*:

*Tanto vestido nuevo
tanta parola
y al pucheru á la lumbra
cuan agua sola.*

Traduhim de la *Semana Católica*, de Valencia: «Segueix l' escándol: Continuen á Madrid les obres del nou temple protestant dels *Cuatro Caminos*, sens *protesta* dels qui posaren lo crit al cel quan se alçá l' anterior temple, del carrer de la Beneficencia.

Ja es sabut que á l' edifici que s' está construhint hi ha locals pera escoles y hospital, ab lo qual se dona ocasió á produhir majors estragos entre 'ls vehins de aquells populosos y empobrits barris.

¿Qué podrán dir devant de tot axó, los qui s' entussiasmaven ab les fervoroses protestes formulades en la oposició, pels conservadors, en presencia del escándol del carrer de la Beneficencia?»

A un poble de la provincia de Valencia, anomenat Rafelbuñol, han sigut sorpresos per la Guardia Civil quatre subjectes que feyan lo .. *bunyol* de cassar coloms missatgers. ¡Ben fort ab aquests *bunyoleros!*

Llegim en un periodich: En lo *meeting* de Carinyena, al que hi assistiren propietaris y contribuyents de mes de trenta pobles, dirigintse á la nombrosa concurrencia l' hisendat don Pad Valero, preguntá:

—¿Qui s' ha congregat aquí?

Y á una veu respongué la gentada:

¡¡¡La fam!!!

¡Quin crit tant horrorós, sortit del cor de la gent qui *treballa y paga!*

La cabuda de les set iglesies majors del mon, es la següent: Sant Pere de Roma, 54,000 persones;

Catedral de Milán, 37,000; Sant Pau de Roma, 25,000; Ntra. Senyora de Paris, 25,000; Santa Sofia de Constantinopla, 23,000; Catedral de Pisa, 13,000 y Sant March de Venecia, 7,000.

La campanya moralizadora que ab tant de zel ha emprés nostre Excm. Sr. Governador, seguéix produhint saludables efectes. Derreramant la policia practicá un registre en una impremta del carrer de Sta. Margarida, ocupant un gran nombre de llibres, estampes, grabats y cubertes de llibrets de paper de fumar, obscenos. També s' incautaren de set clixés pera 'ls grabats. Dits objectes foren entregats al jutjat juntament ab l' amo de la impremta.

Segons diu un periodich, lo senyor marqués de Malianao está recullint firmes pera fundar una societat per accions, á fi de construhir... ¿un assiló pera 'ls noyets que van perduts pels carrers, abandonats de tothom y plens de miseria moral y material? Sí, prou; altra feyna hi ha; pera... construhir un HIPÓDROM PERA LES CARRERES DE CAVALLS!!

S' anuncia que 'l príncep Maximiliá de Sajonia, qui era ja doctor en Dret, está acabant sos estudis teologichs á Eichstaedt, y que rebrá ordres majors en lo próxim mes de juliol. Aquest príncep te ja 25 anys y gosa fama de sábi. Es cunyat del arxiduch Othon, qui després del arxiduch Francesch Ferrán, que 's solter, es l' hereu de la corona imperial d' Austria.

Lo *Centre Catalá*, de Manlleu, ha publicat lo cartell pera 'l certámen que celebrará lo 18 de agost prop-venent, últim dia de la festa major de dita vila. Hi ha oferts divuyt premis y varis accessits y mencions honorífiques, á judici del Jurat.

Ultimament havém rebut la visita dels següents periodichs, ab los qui, ab gust, dexém establert lo cambi: *El Bombo*, de Saragossa, *La Escoba*, *El Eco de Gracia*, *La Verdad*, *El Diario de Mataró y su comarca*, *La Semana Católica*, de Valencia, y 'ls *Anales del culto á S. José*.

Res proba tant, los fruyts perniciosos d' exa *civilisació moderna* que treballa pera descatalogar á les nacions, com lo crexement horrible dels suhicides, que ve observantse en totes parts. A França, s' ha comprovat que d' ençá que tenen establertes escoles layques y atees, ha crescut y creix extraordinariament, la xifra dels suhicides de joves y fins de noyets.

Entre nosaltres també hi pren carta de naturalesa, y sens anar mes lluny, lo dissapte passat, se 'n registraren dos á Barcelona; y á Madrid, no fa molts dias, que 'ls periodichs donaren compte del suhici d' un jovenet de *setze anys*, al qui 's trobá un paper, dihent que no 's culpés á ningú, que 's suhiciava perque... *estava cansat de viure!*

SET-CIENCIAS.

CARBASSA

—Avuy qu' estás tant bufona y t' admiro al contemplarte,
¿Cóm, noya, me rebs tant trista?
¿Qué t' passa? digasmho, parla.
¡Ay!, tant que t' estimo jo,
tant que mon cor t' idolatra.
¿Perqué n' abaxas los ulls
ni t' dignas tant sols mirarme?
¿Com aquest cambi tant prest?
digamel prompte, m' aymada.
—Perque no ets digne de mí;
olvidam per sempre...

—¡Calla!

¡Com una noya com tú
romp la promesa donada!
¿Duportaré del teu amor?
¿Podré pensarme qu' ets falsa?
—Jamay; mes has de saber
que abans que tot, so cristiana
y no he d' estimar á qui
la lley de l' Iglesia falta.
Y primer jo moriré
mil vegadas, qu' estimarte.

—Mes noya, ¿com dius axó?
perqué d' aquest modo 'm parlas?
Ja endevino lo motiu.
Tu deus estimá á algun altre.
—T' enganyas, jamay fa axó.
donzella que n' es cristiana
y aymar deu al seu promés
á qui 'l cor ha de entregarne.
Sois quan lo motiu es gran,
llavors trenquem la paraula.
—¿Quin es donchs, aquest motiu?
digame 'l d' una vegada.
—Te 'l diré: vaig veure ahir
que llegias *La Campanya*,
y qui estima tals bruticias
á mí no pot estimarme.

DE L' ABELL.

DE CASSERA

i s' hi han de pensar gayre, dexemho corre!

Soch axís jo, decidit, y á la carrera.

Ja tinch la escopeta netejada de dins y de fora, que sembla talment que surti de casa 'n Beristain.

Fa dos anys que vaig á cassar, y cada vegada hi poso mes afició. ¿Que 's pensan qu' es poch, alló de ¡pum! y una pessa á terra?

Encara que á un li costi 'ls seus quartets la part de municions y altres endròminas, quan pot torná ab una llebrota á casa y un parell de perdús, sembla que ni 'l Rey li ha de ser bon mosso.

Pero ¡quinas sortilas que fem!
Figúrintse que hi aném una colla, que no 's pot demanar res millor.

Lo noy de ca 'l Arrugat, lo Sr. Pipalástichs, en Rufo, un americano de la Sagrera, dos mossos del hostal de l' Arrupit (que 's cuydan de la manduca) y un servidor de vostés.

¿Qué 'ls hi sembla?
Lo primer any, francament, no sabia pas que 'm passava.

Un home tant pacífich como jo, veurem armat de punta en blanch, carregat de cartutxos, ab lo sarró á l' espatlla, la botija del ayguardent... es dir, qualsevol m' hauria pres per un cassador de veras.

Sort qu' exirem de casa á las tres del matí y encara fosquejava, puix si arrivem á sortir en plena claror del dia, estich segur que m' hauria agafat algún treball.

Res, no se qué ferhi; me 'n dava vergonya.
La entrada fou de primera. Lo tret que sortí de ma escopeta, va se un *éxit*; vaig topá de frente un cunill que venia tot desesperat y... jo crech que devia morir del susto, perque estich segur que 'l tiro no hi havia arribat, qu'ell ja parnejava al mitj de la carretera.

Lo meu *Bismarch*, perdigné que vaig comprar fa dos anys per vint andolas, me 'l dugué fent la mitja rialleta, com volguent dir:

—Alsa, mano, que be t' esplicas pel primer disparo!

Alentat per aquest estreno y las felicitacions del gos, no feya mes que anar vigilant y escorcollant tots los reons que veyá.

De prompte, faig un pas enrera. ¡Oh, quina sorpresa! Per entre mitj d' unas verdissas veig una llebrassa que fa tremolar.

No li vaig veure mes qu' un ull y un tros d' orella, dreta com un ciri. Aquell ullot no dexava de guiparme com si 'm demanés misericordia.

Renoy, quina pessa! Ple d' entussiasme dirigesch la punteria cap al lloch hon se troba la bestiola, y un cop assegurada, ... *á la una, á las duas y á las tres*, ¡pum!!!

¡Horror! espant, sorpresa! ¿Ne volen de brams d' ase?

Bon Deu, ¡quin escandol! als crits desafortats d' aquella bestia, que no era sino un ruch que pastorava, respongueren tots los gossos d' aquell entorn; als crits dels gossos, s' uniren los dels vehins, y sort de la llegeresa de las meas camas, perque sinó, ¡ay la mare! no sé quins haurian sigut los cassats.

Quan ja no sentíam las exclamacions del amo del ruch, y per tant estiguerem á salvo, los companys me deyan:

—Pero home, ¿qué no ho veyas que aquellas pantallas no podian ser de llebra!

¡Pobrets! no 's feyan cárrech de que jo, en mitj del meu encegament, no mes veyá que caps de cassa.

Cada cep, me semblava un cunill; una perdú cada burinot, cada mosca un capsigrany, y fins hauria disparat á las formigas, sino hagués sigut la pó de gastar pólvora en salva.

L'endemà vaig enviar á aquell poble un comissionat ab l'encarrech d'indemnisar al amo de la bestia, resultant que tant sols li havia vuydat un ull, que com es de suposar, va sortir-me á pes d'or.

**

Pel demés, ja ho saben; quan vostés vulgan, ja estich á punt. M'envian un recadet, y tot seguit avisaré als companys d'armas.

Aquest any, si Deu vol, hi aniré ab ulleras, no fos cas que si anessem masses companys, fes blanco en algún dels de la colla.

J. ABRIL VIRGILI.

QUADRET

A la falda de sa mare,
guaytant lo foch qu'espurneja,
jogané un nin xarroteja
alegroy saltironant;
l'avia, que'l guayta riallera,
en un escambell sentada
prop de l'avi, á la vegada
canta y fila bressolant.

Ha tocat l'Ave-Maria;
ja tothom calla y escolta;
se sent tancá ab cop y volta
y ressona un bona nit!
ha posat la barra y baida,
es éll, l'hereu, qui arriba are:
pera somriure al seu pare
fins lo nen xich dexa'l pit.

Besa'ls nins tantost arriba;
la barretina trayente
á persignarse comensa
y ab aquell «para, si us plau»,
d'un clau abasta'ls rosaris.
sempre'n llú la creu daurada
ran la llar, al mur penjada
com lo sagell de la pau.

Acostats cercan la flama
que's cargola engelosida,
com lo botó qu'es sa vida
cerca'l fullám de las flors.
Axi cada nit s'ajuntan
voltant la llar com corona,
boy resant, tot fent rodona
sota aquell dossier d'amors.

Per texirne llansols, l'avia,
tot resant fila que fila;
mentres que la llar vigila
perque no'n minve'l caliu,
del manyoch de la flòsa
ne treu lo bri, que'l capdella
ab l'afany ab que l'aucella
recull brossa per fer niu.

VICTOR BROSÀ Y SANGERMAN.

PESCANT Á L'ENCESA

L cacahero! ¿Qui'n compra?

—¿Cacaus?

—¡Ola trempat! Dítxosos ulls.....
cacaus, avellanas y unas xufas que
ni á Valencia'n tastan y axó que n'
es la terra. ¿Qué hi posarém avuy?

—Pósahi cinch centiments de xufas
que rebaxan la sanch y quatre ave-
llanas pera la quitxalleta.

Au, y bon pés, que ja sabs que m'
agrada contentar á la parroquia;

bó y barato, es lo meu flach; per axó tothom diu
que'l día que toqui'l dos, la població'n valdrá
menos, perque'ls homes de la meva conformitat
avuy en dia son mes clars que las Iglesias de Sant
Jordi. ¡No n'hi ha poca de farsa y ganyoteria pel
mon; en lo que t'has de fixar sempre, si no vols
que't penjin la llufa, es ab lo cor de las pressonas.

Vaja, alanta, que's tart y vol ploure; adeu, rós.

—Ara que hi penso, ¿no dirias que m'han dit
de tú?

—Pot ser que era l'home mes salan y compet-
xano de la vila?

—Al revés, que eras lo mes llanut; ¿qui't fa fi-
car ab aquesta lley de periodichs que traginas?
no ho hauria dit may que fosses tant tou; lo qu' es
á Roda ray, me sembla qu'hi farás poca forrolla;
no'n som de llanús aquí.

—Ep, mestre! ¿y qui t'empeny que tant rodo-
lis? LA BARRETINA, perque ho'sápigas, es un set-
manari católich, de bon humor y res mes, y nos-
altres, obrers, alguna cosa podriam pagar que ni
haguessen forsas com ella; pot ser molts que han
perdut la vergonya y alguna cosa mes, llegint La

Campana, Esquilla, Tomasa y demés porquerias,
aia's trobarian ab millors ideas y ab mes tran-
quilidat.

—Noy, me dexas ab un pam de nas; ni que
fosses un orador de mating. Ja m'ho va dir l'
Estevet que tenias lo bech mes esmolat que la
llansadora del teu teler; pro com que jo de llana al
clatell, vaja, no n'hi porto, ja pots anar cantant,
vejám si me'n donarás entenent.

—¿Veus? Jo pot ser n'hi duch un quintá, tú, en
cambi, hi portas pel, pro com que la llana's paga
mes, l'día que toquin á vendre ja't jugo mitja
endola á veurer qui'n farà mes calés.

—Si vols que't siga franch, no es que'm des-
agradi LA BARRETINA; fins te diré que'm fa fer
bons tips de riurer, pero aquests altres perio-
dichs son mes protectors dels obrers.

—¡Llamp! Ara sí que m'has mort: clou la boca,
Tinet, que de gatada com aquesta pot ser no n'
haviás dit cap d'ensá que filas á la máquina del
dos. Calla, que si't senten te pendrán per altre, y
á Sant Boy... ara mateix hi faltan masovers. Escol-
ta: si un día tinguesses la desgracia de veurer á
un teu fill esguerrat, hi há frares de Sant Joan
de Deu que'ls cuydan; si's vejés abandonat,
los Salesians li darian ofici; si hagués d'anar
al Hospital las monjas te'l cuydarian; si li fes
falta lo necessari, las conferencias de St. Vicens l'
afavoririan; si hagués d'anar á Cuba y una bala
l'ferís, las Germanas de la Caritat te'l curarian,
etc., etc., perque d'associacions pel istil ni ha per
totas necessitats, y si be son per tothom, ¿qui'n re-
porta mes beneficis, los amos ó'ls obrers, los richs
ó'ls pobres? Y no obstant, aquests setmanaris
de'n Roca y Ruch las hi fan una guerra encar-
nissada. ¿Ho gosarias dir ara, que son protectors
dels obrers aquests faritzeus?

—Nó, que parlas com un llibre; realment quan
penso en mos fills, fins te diré que'm fan rabia
aquests bretols que atacan als qui me'ls protegi-
rian en cas de necessitat; pero qué hi vols fer, de-
vegadas la por d'una burla nos fá dir cosas que
estém lluny de creurer; y ¿qué tal, cóm te va la
venta de BARRETINAS? fumudament, ¿eh?

—¿Qué dius ara, gat? ¿Qué no t'hi has parat
que ara mateix mitx poble'n porta? Mira, l'go-
rista no'm vol comprar cacaus perque diu que li
acabo de pendrer la parroquia. Oh, y ara que hi
penso, no mes perque t'en fassas cárrech, l'altre
día'n va venir un de Vich que va fer la parada al
cap del pont, mes quan va veurer que tothom du-
ya BARRETINA, s'va creurer que s'havia equivocat
de poble, perque alló semblava la plana d'Olot, y
sabs qué va fer? va girar quá ab las gorras y no
s'ha vist mes. Vols que te la porti cada setmana?

—Be l'hauré de pendrer, perque al noy gran de
casa també li agrada de llegir, y cap y al últim á
mí'm convé mes que llegexi periodichs bons que
dolents, si vull que m'estimi y respecti com deu.

—Donchs te la portaré y't convencerás que's
un periodich sense color polítich, humoristich
com ell tot sol, trempat com un orga, y ab mes
sandunga y sal que Andalucía.

—Adeu, guapo.

—Alanta.

—¡Xufas de Valencia! ¡El cacahero! ¿Qui'n
compra?

JOAN BOGATRAONA Y CACAUS.

Banys y estacions d'estiu que's recomanan

(Imitació de Mustafá Xiulets de Fusta blanca.)

Banys d'en Titus, molt bon peix
y gens lluny de Barcelona,
Badalona.

Borregos dels de primera
y lloch hon molt be estaréu
Cardedeu.

Poble ahon LA BARRETINA
avuy está molt de moda,
Roda.

Bonas torras, font d'en Mora,
sembla lluny y es apropet,
per Badalona, Canyet.

Si vols aná á disfrutar
ovirant un pla bonich,
Vich.

Ayres purs, fruyta molt bona
y un xaretlo del milló,
Cervelló.

Lloch hermós, hon los poetas
arreu trobaran la Musa,
Mollerusa.

A la provincia de Lleyda
poble agricola y molt sa,
Maldá.

Si vols, estant delicat
de salut un magatzem,
Tremp.

Paisatge lo mes hermós,
hont veurás LA BARRETINA
Vallegorguina.

Bona vista, y fins se veu
en Colón, sens cap ullera,
Valldiviera.

Si tens poch naps per gastar
perque ara no están en boga,
La Font groga.

Si vols menjá bons cargols
fets á la patarrellada,
Font trobada.

Molt aprop de Sarriá,
y ayres sans á tota proba.
Bonanova.

(Seguirá)

PEDREGADA D'ESTIU

Los pobres agricultors, ressechs
com uns nyinyols, ja no saben
ahon donarla pera resistir
tantas calamitats; com los
afligexen. Malurás per aquí,
contribucions per enllá, caci-

quismes per sobre, socialismes per sota; perdut lo
bestiar, ja no'ls quedan mes fems que la Campa-
na d'en Calsas, es a dir, una desgracia sobre un
dolor, un sach de penas sobre un sach de llágrims,
y un sach y un altre sach.

Quan veig un propietari agricola ó algun pagés,
se'm representa un sach de gemechs que'l govern
infla constantment, pró qu'en lloch de armonias,
li fa esquixá fins lo moll dels cabells.

Ara, com si no'n tingués prou de tantas cala-
mitats, se'n hi ha presentat un altra, que de dia
en dia, va féntseli mes amensadora y terrible,
puix fins s'ha posat de moda.

Los barcelonins som una gent molt axerida,
per servirlos, y axó no es favor, es justicia, al
menys tenim boca, bon dentat, sisquera artificial;
som diferents dels demés, ey, á mí m'ho sembla;
mirin, al dematí al cap d'un quart de tení'ls peus
á terra, nos vé un dolor ¡quin dolor! ¿saben com
ne dihuen los metjes? ¿no hi atipan? Mal de cor;
que's cura ab píndolas de badella, llet, melin-
drets, etc., etc. ¿No's veritat que á fora no'n pa-
texen d'aquest mal?

Despres, molts son víctimas d'un doloret á l'
esquena que no'ls dexa ajupí gens, y, fillets
meus, los veureu ab l'esquena tant dreita com la
carretera de Tarragona á Reus.

La familia de Don Paco Arrapafort, per exem-
ple, viu de renda durant tot l'any, ey, així ho
dihuen, perque algú assegura que viu sobre'l
pays.

Los Arrapaforts vestexen ab elegancia, van als
toros, als teatres, tothom diu que son molt richs.
Al hivern gastan salut, pero axí que s'acosta
l'estiu, lo papà's queixa de reuma, la mamá diu
que no pot pahir, lo noy gran s'esclama perque
no menja, las noyas s'afloquexan, mentre'l mes
menut de la colla esplica que te una calor mortal;
consultan als primers metjes, fan grans projectes,
parlan de Suissa, Luchon, de si anirán á fer un
viatge circular per Italia, se despedexen del seus
amics dihent que s'en van á dar la volta al mon
y jo sé de bona tinta que han formulat aquest
plan.

Del 1 de Juliol fins al quinze, á cá'l didot de'n
Julio, á Arenys de Mar; del 15 al 20, á Caldetas, á
casa d'un parent que'ls ha convidat; del 20 al 30,
á Calélla, á casa d'un cusí germá del oncle de la
senyora del adrogué del costat del matalassé que
'ls fá la feyna. Despres anirán á Vich ahon co-
nexen y han fet molt bona amistat ab un cunyat
de la sogra, que será, del noy gran, si's casa ab la
noya que festeja. Allí hi estarán dotze dias.

Y entre ca'n Mingo de Roda y ca'n Titus, de
Ripoll y una vuytenada á Torelló fent companyia
á una amiga de colegi de las noyas, etc., etc., etc.
aquesta familia acabarà de passar una deliciossí-
sima temporada d'estiu: pero com aquestas cos-
tums tenen molts imitadors, axis com s'han fun-
dat societats contra las pedregadas, vindrá dia
que se'n formarà una poderosa d'accionistas sen-
se capital, contra aqueixa nova calamitat que su-
freix la gent de fora, que be'n podem dir, pedre-
gada d'estiu.

MUSTAFÁ-XIULETS DE FUSTA BLANCA.

II MISTOS II

¡Quin xival tan axerit que he trovat per aprenent! Me sembla qu'es avispat y qu'ell sol valdrá per cent. Ab dos dias qu'es a casa lo xicot se porta be, si cap pillet no'l distreu sembla que'l tindrè per temps. Y gracias que no's diu Pere qu'es lo pacte ab que'l he prés, perque sé per experiencia que'ls Peres no filan dret. Vamos á ver com s'explica: —Joan!—¿Qué se li ofereix? —Ves aquí á la cantonada y al costat del adrogué compra una capsa de mistos, sense fum... que cremin be. Fes l'ull viu... que no t'enganyin... pròbals tu mateix... ¿ho sents? Y al cap d'una bona estona ve trempat aquell bailet y entrega al amo la capsa, dihentli: son excelents. L'amo l'obra y'n pren un, y raaach... veu que no s'encén: ne frega un altre y fa figa... ne rasca un altre y'l mateix. ¿Qué tenen aquestos mistos? Vuyda la capsa y... ¡qué veu!... no n'hi ha ni un sol de bo... tots ja havian fet servey. Joan, vina... li diu l'amo, tros de burro, gran ximplet: ¿no veus quins mistos m'has dut? ¿no veus que tots son dolents? No t'he dit jo que'ls probessis? —Sí, senyor, y ja ho he fet: los he probat un á un y cregui que s'han encés. Obra l'amo un pam de boca y va quedá estopafet, quan entra tot decidit y li pregunta un pagés: ¿No tenen aquí de poch d'aprenent lo noy Peret? —Ay oncle! respon lo noy... y l'amo li diu sorprés: ¿No has dit que't deyas Joan? —Sí, perque tenia entés que si dich que'm deya Pere vosté no m'hauria pres. —Ja'm semblava que t'ho deyas, y veig no ho errava gens. Per tot arreu trobo Peras que se'm fican entre peus.

LLESCATS.

A LA VORA DEL FOCH

Modo de ferse convidar.

Un pagés de Sta. Coloma de Farnés aná á pagar l'arrendament á son amo que vivia á Barcelona y'l trobá que dinava.

Veient que no'l convidava, alser preguntat per l'amo qué tal l'hi anava lo bestiar, respogué:

—Enguany molt be, pero me'n passa una de molt fresca y no sé com ferho.

—¿Y donchs?

—Sí; la truja té tretze garrins y no'n pot criar mes que dotze.

—¿Y donchs, com ho fa l'altre pera mamar?

—Vegi, fa com jo ara, que mentres vostés s'atipan, jo m'ho miro.

Sentit lo qual l'amo cayentli la cara de vergonya li feu posar un plat á taula y l'obligá á dinar.

JEP TAHONAS

Sta. Coloma de Farnés

Hi havia un grupo de joves al mitj d'un carré fent tabola, quan va passar una noya alta, grossa y bigotuda.

Al veurerla un d'ells, lo mes atreuit, va dir alt, qu'e'la ho sentis:

—¡Reuoy quina fragata!

—Y de guerra; va respondre la xicota, clavantli al mateix temps una bufeta tan de confiança, que al cap de vuyt dias encara li feya cuissó la galta.

Un esquilat.—No sé perqué als balls fan pagar entrada als homes y á las noyas no.

Un llanut.—Molt senzill, perque 'ls homes pesém mes que las noyas. ¿No dius que os fan pagar dos rals d'entrada? Donchs lo vostre cervell pesa dos rals; ara com las noyas balladoras acostuman á ser molt llegeras de cap, es clar, no han de pagar res.

Deyan á un embustero:

—¿Vosté ha estat á París?

—¡Uy!—responia.—Ara fa temps que no hi he anat, pero abans de casarme, cada dos ó tres mesos hi anava á passar mitj any.

Una senyora va trobar á la seva cambrera que 's respallava las dents ab lo seu respallet.

—Be, li va dir. ¿Cóm es que fas servir lo meu respallet pera las tevas dents?...

—Oh, saltá l'altra. ¿Que 's pensa que jo tinch escrupol de vosté?

Deya en Geroni al seu fill:

—Escolta Lluís, si no miras de tení ofici ¿cóm ho farás pera menjar?

—Vosté presentim una dotsena de costellas y veurá com sense ofici y tot me las endrapo.

Un pobre xicot estava desesperat plorant al mitj del carrer perque havia perdut la clau de casa seva.

—Ay l'pare, deya, que'm matará.

—No ploris fill meu, no, va dirli un que 's donaba infolas d'esquilat; ja 't dexaré la de la porta de casa y d'aquest modo ton pare no 't dirá res.

A un que tenia la deria d'estar malalt, li digué 'l metje:

—Vosté 'l que ha de fer, es distreuerers y no pensar en res. Tot lo seu mal li ve de rumiar massa.

—Donchs aixís ho faré, y li dcno las gracias, contestá 'l pacient. Ara justament estava rumiant com ho faria pera pagarli la consulta. Pero ja ho dexo correr.

LO TEMPS

I.

Ja puch fer la figueta
sens por de que'm caygui un ral.
Si al menys caygués lo trimestre
de lloguè als meus estadants!
Mes ¡ay! mancan quinze dias
que á mi'm semblarán quinze anys.
¡La roda dels mesos volta
ab lentitut sens igual!

II

¡Sembla era ahir que'l trimestre
de lloguer váreig pagar,
y ¡ay! dintre quinze dias
ja un altre trimestre'm cau!
¡La roda dels mesos volta
ab rapidés sens igual,
sens qu'en sa velós carrera
se deturi un sol instant!

A. DOLENT.

Telegramas

Vilanova de Escornalbou, 19. 8 m.—Ja ha sortit, també, en aquest poble, un dexeble aprofitat d'en Roca y Ruch, y com es natural... brama admirablement. Figúrintse qu'escríu á la Campana d'en Calsas, que farián molt bé las noyas de aquest poble en dexar d'esser fillas de Maria pera dedicarse á ballar.

Vegin si 'l que tal rucada
diu, no brama, ¡y quín bram!
aquest tal, deu dúr morrallas
y deu fer: ¡Ah! ¡Ah! ¡Ah! ¡Ah!

MANXIULA

Madrid, 19. 1 n.—Un gran sabi matemátich —acaba de calcular—lo que s'ha gastat á Espanya—en techs, corridas y balls—pera socorre á las víctimas—del barco que naufragá—y ha trobat qu' al cinch per cent—aquell diner coloeat—donaria una rendeta—á las víctimas, per cap,—per pogné, fins aná ab cotxe.—De diners ¡si se n'han dat!—Pro pagats músichs, toreros,—teatres, fondas, llums y rams,—queda net per aquells pobres —Miseria, Tristesia y Fam.

Axís ets Filantropía,
¡y 't rius de la Caritat!

PEDRO GRULLO.

TRENCA-CLOSCAS

Geroglífich numérich.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	Nom de dona
3	5	4	3	2	8	8	9		Poble
1	5	4	4	2	4	9			»
9	8	2	8	8	9				»
3	7	9	6	9					»
3	5	6	9						»
1	8	9							»
3	2								Planta
4									Consonant

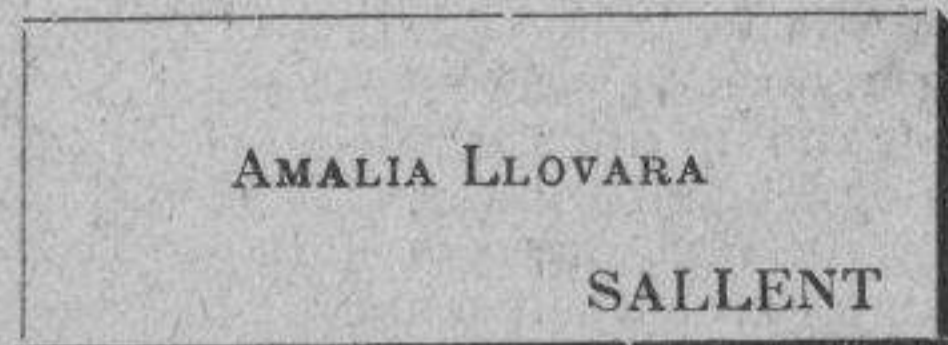
XICH DEL HOSTAL

Geroglífich.

A b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v x y z
R T R I
Do - re - fa - sol - la - si
N I I I I
3

J. R. P.

Targeta.

Formar ab aquestas lletas lo nom de una comedia catalana.

E. XAROP DE CINCH ARRELS

Nové Certámen de LA BARRETINA

Continuació de la llista dels treballs rebuts per aquests concurs.

32. St. Ignasi (titol y lema), (dibuxos).—33. Lo fruyt que reportan los periodichs immoral, «L'arbre 's coneix per sos fruyts» (poesia).—34. La llum «Lleó XIII» (dibuxos).—35. Un aprenent de lliure pensador, «St. Miquel» (dibuxos).—36. ¿Per qué desitjem tant l'or? (titol y lema), (poesia).—37. Fulla d'album «Amor,» (poesia).—38. Retrato «¿No 'l conexas?» (poesia).—39. Visitas inoportunas «Qui vol riure,» (prosa).—40. La Caritat Cristiana «Paora magnis» (poesia).—41. Desgracias «Monólech tragic» (poesia).—42. Lo xarlatán «Distracció,» (dibuix).—43. Café cantant «Olé,» (poesia).—44. De cos present «Escolta lo que dich, no miris lo que faig,»—45. Las campanas de Ripoll (poesia).—46. Epigramas (poesia).—47. Un jugador «Jugant, jugant, fins l'honra 's juga» (prosa).—48. La Creu «Paciencia» (poesia).—49. Lo contra mestre «Deu nos do salut y feyna» (poesia).—50. La gent que puja «Qui sembra vents...» (poesia).—51. En busca d'un premi «Una caritat per l'amor de Deu» (poesia).—52. La ma de Deu «Deu sobre tot» (poesia).—53. Primavera «Ahon son» (prosa).—54. Uns versos «La poesia es morta» (poesia).—55. Los que buscan dot «Axó es axó» (prosa).—56. ¡Pobre dona! «Virtut» (poesia).—57. La Campana d'una Ermita «Quán diferent só de la Campana de Gracia» (prosa).—58. Penediment «L'home, quan es jove, fa mes borricadas» (prosa).—59. Catalunya (dibuix).—60. Per qué som masóns «Lluch» (dibuix).—61. Gralla (dibuix).—62. Lo jugador «No te fré» (poesia).—62 bis. A la Boqueria (dibuix).—63. Ja la tenim armada, la guerra altra vegada (dibuix).—64. Lo que 's ven cada dia (dibuix).—65. Molt soroll y pocas nos (dibuix).—66. Cremeu los convents, cremeu (dibuix).—67. Ja costa forsa «Es que á mi no me convencerá nadie» (dibuix).—68. Vallcaneresc «May mes sardanes» (poesia).—69. Terrible segle XIX «Sossega ta fantasia, poble» (poesia).—70. Ignocencia, depravació y arrepeniment (prosa).—71. Jochs de mans «Sense trampa» (dibuix).—72. Un de tants «Humilitat» (prosa).—73. La meua dona «Es bonica com un sol» (poesia).—74. Dolor «Dol etern» (poesia).—75. Sabis de taberna «Quants ni han» (prosa).—76. Colecció de corrandas «De ma cullita».—77. La mort d'un assessor (poesia).—78. Gloria al treball «Es la riquesa del home honrat» (poesia).—79. Fochs artificials «Venjansa» (prosa).—80. ¡Pobre Jan! (prosa).—81. Desditxas «¡Ay!» (poesia).

CORRESPONDENCIA

A. Dolent: lo d'aquest cop, m'agrada. Anirá. Agraesc molt l'interés que demostra per nostre setmanari.—Joanet d'Espolla: va be y moltas mercés. Deu vulga que cap mes contrateps nos prive de veurel sovintet.—P. V.: rebrá 'l que demana. Queda feta la suscripció.—M. Font: al torn.—Noy de la pega: no va prou be.—Secretari de les Penelles: enterat del cambi. Passa al torn: lo qu'envia veurem d'arreglarho.—Lo Calderé llanut: es d'un estil massa serio.—Hermenegildo Torra: mirant d'aprofitarho.—M. Sanalfo y P.: al torn.—Pío Catalá: espero contestació á la carta que li escriguí y las compositcions que m'anunciá.—Concu de Segalers: La agrada tant la prosa de vosté, que li demano 'ns visite sovint. Pensi que alguns mils barretinayrés l'esperan.

Imp. de P. ORTEGA, Aribau, 18—Barcelona.